

Over mijn controversiële klimaatfilm, andersdenkenden en hetze van 'groene apostelen'

Door: **Marijn Poels** , 14:34, 07 augustus 2017

Documentairemaker Marijn Poels maakte de zelf gefinancierde kritische klimaat documentaire 'The Uncertainty Has Settled'. De film ging februari 2017 in première tijdens het 'Berlin Independent Film Festival'. Daar won de film een award voor beste documentaire, ook in Los Angeles viel hij in de prijzen. De film werd geboycot door media en tal van bioscopen.

Ik zit op de achterste rij in een bomvolle bioscoopzaal in hartje Munchen. Mijn nieuwste documentaire "The Uncertainty Has Settled" is zojuist afgelopen. Het gebruikelijke applaus blijft uit. Sterker nog, het is al vijf minuten doodstil. Halverwege de filmvoorstelling liepen er drie mensen hoofdschuddend de zaal uit. Dit belooft wat. Ik loop naar voren voor de geplande Q&A, niet wetende hoe de zaal zal gaan reageren. Eenmaal vooraan aangekomen blijft het stil. Honderden ogen kijken me gehyponotiseerd aan. Het is zelfs zo stil dat ik me afvraag of er nog iemand ademt.

'Zulke verhalen over klimaatverandering maken me boos'

"Zijn er misschien vragen?" Het blijft stil. Na een minuut staat er een man op, hij loopt naar voren en blijft op vier meter afstand van me staan met een vragende en verwarde blik.

Man: “Wat ... ik bedoel, dit verhaal... wat is nu ... uw standpunt?”

Ik: “Het gaat om uw standpunt, niet het mijne.”

“Ja maar u heeft toch wel een mening hierin?”

“Jawel maar die is niet zo belangrijk toch?”

“Hoezo niet belangrijk? Wat moet ik met dit verhaal zonder uw mening?”

“Nadenken wat u er zelf van vindt.”

“Nogal een verwarrend verhaal vind ik, het maakt me zelfs boos.”

“Wat maakt u boos dan?”

“Nou ja... gewoon. Zulke verhalen over klimaatverandering maken me boos!”

“Misschien bent u boos op uw eigen paradigma dat in conflict is met een ander aannemelijk paradigma. Dat kan verwarrend zijn en vraagt om nadenken, maar het is eigenlijk best een gezonde situatie hoor.”

De man lijkt nog wat te willen zeggen, kijkt me verward aan en loopt vervolgens de zaal uit. De deur klapt dicht en even later begint het publiek te applaudisseren. Het ijs lijkt te zijn gebroken voor de uiteindelijk anderhalf uur durende boeiende discussie die volgt. Ik maakte een controversieel verhaal, dat werd elke voorstelling weer bevestigd.

Het leek me een noodzakelijk verhaal en ik besloot om met een eigen budget een documentaire te gaan maken. Volledig onafhankelijk en vrij van belangen. Over hoe Duitse boeren er steeds vaker voor kiezen om energie in plaats van voedsel te produceren.

De media zijn gaan schrijven met de pen richting Apocalyps

Het redden van ons klimaat is *big business* geworden en de miljoenen subsidies lonken. 97 procent van de wetenschap is het er over eens: het klimaat wordt warmer door toedoen van de mens. Met onomkeerbare gevolgen. Nieuwe helden staan op. Van Al Gore en Leonardo Di Caprio tot aan de paus die de ernst van klimaatverandering onder het volk propageren. Het klimaat redden is van levensbelang en hip tegelijk. De media zijn gaan schrijven, en laten we eerlijk zijn, met de pen richting Apocalyps. Want drama verkoopt. De boodschap: als we niets doen zullen onze kinderen en kleinkinderen verzuipen of verschroeien. Door onze schuld. En ja, dat wil niemand op zijn geweten hebben.

Er zijn ook andersdenkenden, zo ondervond ik. Wetenschappers – klimatologen en natuurkundigen, waaronder Nobelprijswinnaars en wetenschappelijke iconen die de onzekerheden durven te benoemen. Of zelfs beweren dat we naar een afkoeling van de aardtemperatuur gaan. Dat niet CO2 maar de zon ons klimaat bepaalt.

Er waren ook ingenieurs en critici die me vertelden dat de huidige klimaatpolitiek meer schade aanricht dan problemen oplost. Dat er jaarlijks 800.000 Duitse gezinnen zijn die stroomrekening niet meer kunnen betalen door de radicale energietransitie. Duizenden families afgesloten van elektriciteit. Velden vol koolzaad voor groene energie, tot aan de

horizon. Monocultuur regeert. De aardappel is verdreven waardoor nieuwe wouden in de Amazone plaats moeten maken voor verbouwing – om het wereldtekort op te vangen. Ontwikkelingslanden die gedwongen worden mee te doen met de klimaatpolitiek. Terwijl educatie, gezondheidszorg, corruptie en het simpelweg verdienen van een boterham daar nog altijd de grootste uitdagingen zijn.

Ook ik behoor inmiddels tot de club der klimaatheksen

Met een budget van boven de honderd triljoen dollar de globale opwarming met 0,05 °C reduceren klinkt dan natuurlijk als een heel slecht en gevaarlijk plan.

Het zijn mensen die klimaatverandering niet ontkennen maar met een holistische en realistische blik naar de uitdagingen kijken. Die niet alleen roepen maar ook concrete oplossingen hebben. Het zou een welkom geluid moeten zijn voor de klimaathelden. Goedkoper, mensvriendelijker en vooral ook groener. Maar zij die de klimaatlobby tegenspreken worden verketterd als de duivels van het Vaticaan. Genegeerd en weggezet als complotdenkers en slechte mensen. Het blijft me fascineren, die starheid.

Ook ik behoor inmiddels tot de club der klimaatheksen. Want ik geef ook graag de critici een podium. De reguliere journalist en wetenschapper vinden dat onverantwoord. “Het verwacht mensen, dat is gevaarlijk.” Denkende mensen... Stel je voor!

Landelijke media ontpoppen zich als stenograaf van de klimaat elite

De reguliere landelijke media schrijven met geen woord over de film en ontpoppen zich als stenograaf van de klimaat elite. Angst voor het debat. Veel filmfestivals haakten af en distributeurs durfden een kritische film over dit heilig verklaarde thema niet aan. “Is het wel verstandig om zo’n film te programmeren in een tijd waarin klimaatverandering onder druk staat door o.a. het opkomend populisme?” Soortgelijke antwoorden ontving ik helaas te veel.

Verantwoordelijkheid alom bij de groene apostelen. Een ‘verantwoordelijkheid’ die onze democratie van binnenuit opvreet. De mens mag niet meer zelfstandig denken, zo lijkt het. Het is de consensuscultuur waarin je volgens de choreografie van het ballet moet blijven dansen. Verstoor je het ballet dan staan de consensus apostelen klaar om je publiekelijk op de brandstapel te gooien. Gesteund door het idee van ‘journalistieke verantwoordelijkheid’ vervloeken en bespuwen honderden gelovigen je twitter profiel. Ze proberen je te begraven onder haatmails en bedreigingen. Hoe durf ik de goedmensen tegen te spreken?! Hij die zichzelf vooral laat bevestigen in zijn eigen tijdlijn waar de andersdenkende niet welkom is. Gevangen in zijn eigen matrix.

Een ander perspectief kan verwarrend zijn maar ook gezond

Zo ook de man in München, die per ongeluk bij de verkeerde film zat waarin zijn eigen geloof werd verstoord door mensen in de film met een andere overtuiging. De mate van aannemelijkheid van dat andere perspectief kan verwarrend zijn maar ook gezond. Het heet

zelfstandig kritisch nadenken. Datgene waar onze democratie nu net zo'n behoefte aan heeft.

The Uncertainty Has Settled is hier voor €4,85 te bekijken via online-demand in vier talen. Met de opbrengst wil Marijn Poels zijn tweede onafhankelijke vervolgfilm van zijn trilogie gaan bekostigen. Zie voor meer info: www.theuncertaintyhassetled.de
